

geloopen, gevolgd door Dieneken die vluchtig nog van Sander en Struwentius een hand had gekregen. De bloemtrossen om de verandastijlen hadden nog lang nagedeind en op tafel waren half volle glazen blijven staan.

Nu waren ze dan weer alleen met z'n drieën. Struwentius schonk zich weer in. — „Kom Sander, drink eens uit, dat is goed voor verliefde mensen,” zei hij breed glimlachend.

Sander lachte wat verlegen, maar hij keek Struwentius recht in de oogen. Dan dronk hij, liep naar de veranda en keek in den sterrennacht.

„Gelukkige kerel,” en Struwentius dronk een lange teug van zijn chianti. Langzaam, in gedachten stak hij een versche manilla op, blies in het vuur-einde om beteren brand te krijgen. Door de sigarenrook heen staarde hij naar den wand met het Toscaansche landschap en zacht, als tegen zich zelf, zei hij: „God, hoe mooi was ze.”

Hij liet zijn blik door de vol rook staande kamer gaan. Op tafel stonden verlaten, leege en half gevulde glazen en fiasco's, op de commode waren schalen met broodjes en gebak, en in een schemerigen hoek naast het ledikant zat Hermken in een luien stoel rustig te drinken en te rooken.

Een wrevelig-minachtend kort lachje kwam uit Struwentius' keel. Wat deed hij hier?! Wat was dat hier in de lanterskamer? Ach ja, 't was grootburgerdag, hij moest vertellen van de oude weiderechten van hun voorouders, ze moesten het verleden herdenken, het verleden, terwijl ginds in de wereld het leven hamerde aan nieuwe vormen en verhoudingen. Zij, de nazaten van sterke, levende geslachten. Daar op de veranda stond een sentimenteel jongmensch, daar in den hoek zat een dronken proleet, en hier . . . , hier Met een ruk draaide hij zich naar de piano, sloeg driftig drie maal een valsche accoord aan. „Hooren jullie dat,” snauwde hij naar den verschrikten Sander en Hermken, „dat zijn onze levens.”

Hermken bromde wat uit zijn hoek waar hij was ingedommeld. Sander kwam de kamer binnen. Als hij meer in het licht kwam zag Struwentius een stralend geluk in zijn blik.

„Dat was een vergissing, Struwentius.”

Struwentius keek hem scherp aan, schonk dan zijn glas vol, schoof het hem toe.

„Hier, drink, je bent verliefd.”

„Dat zijn we.”

„We?” Struwentius streek met z'n hand over zijn gelaat alsof hij zijn blik van iets wilde ontdoen, keek dan weer scherp naar Sander.

„Nee, jongen, ik was verliefd.”

Een lange teug wijn ging over zijn lippen.

Een stilte viel.

Van buiten kwam een zachte wind, die het kaarslicht deed wiegen en den dikken rookwalm, die in de kamer hing, in beweging bracht.